

* ลายพ่นที่โปรยปรายในวันวาเลนไทน์

"วันที่ 14 เดือนนี้เป็นวันวาเลนไทน์ คงรู้กันแล้วใช่ไหมว่าทีมของเราจะออกอากาศสดเป็น special edition รายการอื่นๆ ก็คงจะพูดคุยเกี่ยวกับวันวาเลนไทน์เหมือนกัน เพราะฉะนั้นรายการของเราต้องทำให้แตกต่างออกไป"

ฮยอนอู มีจา และจียองกำลังอยู่ระหว่างการประชุมอย่างหน้าดำคร่ำเคร่งกับโปรเจกต์หินชิ้นนี้

"วาเลนไทน์เป็นวันที่ใครๆ ก็รู้จักกันดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่เราจะหาเรื่องที่พิเศษๆ ไม่ให้ซ้ำกับใครไม่ใช่เรื่องง่ายเลย"

"ดังนั้นเราต้องเชิญแขกมา จะได้เป็นการประชาสัมพันธ์ไปด้วย"

ฮยอนอูพูดพลางส่งสายตาไปที่มีจากับจียอง

"งั้นก็ต้องเป็นคนที่ดังๆ ด้วยสินะ ใครดีล่ะ"

"เรนไง!"

สองสาวโผล่ขึ้นมาพร้อมกัน มีจาพยายามไม่สบตากับฮยอนอู ถึงจะเข้าไปใกล้ๆ ก็แสร้งทำหน้าว่าเรงเอาไว้พลางจิกยิ้มจนเห็นไรฟัน

ฮยอนอูเห็นท่าทางของมีจาก็หัวเราะคิก มีจาและจียองทำหน้าที่เคลิ้มฝันประหนึ่งได้เจอเรนไปแล้ว

"กรี๊ด!!!"

ยูนอาที่นั่งอยู่บนโซฟากรี๊ดร้องด้วยความตื่นเต้นหลังฟังสองสาวโม้

"จริงหรือ เรนจะมาจริงๆ นะหรือ"

"อืม! เขาจะมาจริงๆ!" ทั้งสามจ้องตากัน

"กรี๊ดๆๆๆ!!!"

แล้วสามสาวก็กระโดดตัวลอยพร้อมกับส่งเสียงกรี๊ดลั่น และทำสงคราม
ป้าหมอนใใส่กัน

"ดีจังเลย ถ้าเรนมาออกรายการ พวกเธอก็ต้องได้คุยกันอย่างสนิสนม
ด้วยใช่ไหม"

แววตาของยูนอาเต็มไปด้วยความอิจฉา

"ถ้าฉัน! ต่อไปฉันก็ทักเขาว่า hi! หรือไม่กี่ hello! ก็ได้ไม่ใช่สิ"

"บางที่อาจจะได้แลกเปลี่ยนกัน แล้วก็..."

"ดีมชากัน"

"ไปเที่ยวด้วยกันบ้าง"

"ไม่แน่อาจจะได้ตกเป็นข่าวด้วยกันก็ได้"

มีจาและจียองกรี๊ดกร๊าดช่วยกันเสริมคนละประโยคสองประโยคอย่าง
สนุกสนาน

"วันที่เรนมาออกอากาศฉันไปด้วยได้มั๊ย" ยูนอามองเพื่อนทั้งสองอย่าง
สนอกสนใจพรางส่งสายตาวงวนวนสุดฤทธิ์

"อืม จะมาก็ได้!" มีจาตอบอย่างเห็นใจ

"จริงหรือๆๆๆ" ยูนอากระโดดขึ้นลงเหมือนเด็กๆ ได้ของถูกใจ

"แค่คิดว่าจะได้เจอเรนนก็ใจเต้นแล้ว" จียองเองก็รู้สึกเหมือนฝันที่จะได้

พบเขา

"นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่จะได้เจอดาราราวแล้วใจเต้นเหมือนมีรถดับเพลิงวิ่ง
ผ่านขนาดนี้!" มีจาเอามือทาบลงบนหน้าอก

"สุดยอด คิดได้ไงเนี่ย รถดับเพลิง!"

ยูนอาทับจียองยกมือขึ้นทาบหน้าอกดูบ้าง

"คิดเรื่องที่จะสัมภาษณ์ไว้บ้างแล้วไหม้ย" ฮยอนอูถามมีจา
"ก็ว่าจะเจาะประเด็นวันวาเลนไทน์ในแบบส่วนตัวส่วนตัวของเรานะคะ"

มีจาพูดพลางจذبไตลงไปด้วย

"แต่ถ้าคำถามส่วนตัวเกินไปก็อาจทำให้เสียความรู้สึกได้นะ ลองเขียน
เนื้อหาที่จะสัมภาษณ์มาให้ดูก่อน แล้วค่อยมาลงความเห็นกัน"

มีจาพยักหน้ารับ

ในคาเฟ่ มีจากำลังขะมักเขม้นเขียนอะไรบางอย่างลงสมุดโน้ต จียอง
กับยุนอาเดินเข้าไปมองใบหน้าเคร่งเครียดนั่นใกล้ๆ

"ถ้าเราถามอายุเค้าไปแล้วโดนถามกลับมალะ เอาไงดี" มีจาเงยหน้า
ขึ้นมาถามจียองกับยุนอา

"อายุเหรออ เป็นคำถามที่แทงใจจริงๆ"

จียองทำท่าครุ่นคิดแล้วก็พยักหน้าหงึกหงัก แต่ยังไม่ทันได้ตอบอะไร

มีจาก็ตอบเองเสร็จสรรพ

"ก็บอกไปว่าสามสิบนั้นแหละเนอะ"

"นี่หล่อน!" ยุนอากับจียองมองด้วยสายตาเหยียดหยาม

"หล่อนคิดว่าเรอายุเท่าไรกันนะ เค้าเกิดปี 82 ก็หมายความว่าเค้า
เพิ่งจะยี่สิบสี่เท่านั้นเองนะยะ คิดดูสิ สามสิบกับยี่สิบสี่เนี่ยนะ"

"อืม...นั่นยี่สิบห้าเป็นไง"

"นั่นก็เวอร์ สักประมาณยี่สิบแปดดีกว่า อายุมากกว่าสี่ปีกำลังโอเคเลย
เนอะ ให้อยู่ในช่วงยี่สิบเหมือนกันนี่แหละดี" ยุนอาเสนอบ้าง เพราะเห็นแล้วว่า
เพื่อนสองคนของเธอคงจะคิดไม่ตกไปอีกนาน

"โอเค! ยี่สิบแปดก็ยี่สิบแปด ว่าแต่แล้วพวกเราจะดูเหมือนสาวอายุ
ยี่สิบแปดมั๊ยเนี่ย"

มีจาเห็นด้วยกับข้อเสนอของยุนอา แต่ก็ยังไม่วายกังวลอยู่

"เหมือนสิ! เหมือน" ยุนอากับจียองยืนยันเสียงหนักแน่นพลางรีบพยักหน้า
โดยพร้อมเพรียงกัน

"เรื่องอายุเรียบร้อยแล้ว" มีจาเขียนเลข 28 ลงในสมุดโน้ต

"จันท่อไป...อืม...สเปคของเรต้องเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ ใจดี อยู่ด้วย

แล้วสบายใจ"

จียองขีดเส้นใต้บทสัมภาษณ์ของเรนที่ลงในนิตยสาร

"ใจดี มีเสน่ห์ อยู่ด้วยแล้วสบายใจเหรอก ก็ต้องมีจ่านะสิ" ได้ยินแล้ว
มีจาอารมณ์ดีขึ้นมาทันที

"นี่ แต่ว่าไอ้ที่ลงในนั้นก็แค่บทสัมภาษณ์เท่านั้นเองแหละน่า สำหรับ
ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ มันต้องสาวสวยเซ็กซี่" ยูนาอาพูดพลางพยักหน้าอย่างมั่นใจ
"ใช่ เค้าเฟ็งจะยี่สิบสี่ งั้นพวกเรา ก็แปลงร่างเป็นพี่สาวสุดเซ็กซี่กันดีกว่า"
มีจารีบจดรายละเอียดลงไปในสมุด

"แล้วเราจะถามพวกงานอดิเรกอะไรแบบนั้นมัย" จียองหัวน่ว่าคำถาม
จะน้อยเกินไปจึงลองเสนอความเห็นบ้าง

"งานอดิเรกเหรอก ไม่รู้เหมือนกัน อิม...คิดเผื่อไว้ด้วยดีกว่า"

ยูนาอาและจียองพยักหน้าตามคำพูดของมีจา

มีจាកำลังนั่งห่อช็อกโกแลตอยู่บนเตียงนอนอย่างตั้งใจ

"จีฮยอนอู! ฉันให้เพราะสงสารนายเหรอกนะ!"

เรื่องเมื่อตอนกลางวันลอยขึ้นมาในหัว รุ่นพี่เห็นช็อกโกแลตที่ไหล่ออก
มาจากกระเป๋า ด้วยความตกใจ มีจาเลยบอกไปว่าเป็นของที่จะให้ฮยอนอู ถึง
แม้ว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เรื่องนี้ก็ยังคงยวบยวนจิตใจเธออยู่ดี

"เอาน่า ทำไปแล้วนี่ แต่ถ้ารุ่นพี่เอาไปบอกต่าบ้านั้นละ ทำไงดี โอ๊ย!!
ไม่รู้ๆ แล้ว"

แฮ็อ ยังไงก็ดูเหมือนจะปล่อยให้เลยตามเลยไม่ได้สินะเนี่ย

"นิสัยอย่างรุ่นพี่ที่ต้องบอกโปรดิเวเซอร์จีไปแล้วแน่ๆ ว่าเราจะให้ช็อกโกแลต
งั้นโปรดิเวเซอร์จี นี่ของนาย เอาไปซะ"

ไม่ได้อยากจะให้เลย ทำไม่ต้องมาทำแบบนี้ด้วยน้ำ มีจาถอนหายใจ
แล้วแรงแม้ห่อช็อกโกแลตต่อ

ฮยอนอูกวาดสายตาดูหุ่นดูนี่ในห้างสรรพสินค้า เลือกลงไปหัวเราะไป
เหมือนคนที่กำลังดีใจอะไรมากๆ และมาหยุดยืนยิ้มกริ่มอยู่หน้าร้านเสื้อผ้าหุ
ร้านหนึ่งคนเดียว

"ผมชื่อของมาให้เป็นการตอบแทนเรื่องช็อกโกแลต" แบบนี้ธรรมดาเกินไป
"ผมทนเป็นหนี้คุณไม่ได้หรอก" แบบนี้ไม่ดีแน่
"พอดีผ่านไปเจอก็เลยซื้อมาฝาก" อันนี้เข้าท่าซะ
เขายังคงยืนยิ้มแบ่นคนเดียวเหมือนคนบ้า เมื่อเงยหน้าขึ้นมาสบตา กับ
พนักงานชายเข้า ฮยอนอูก็ตกใจหันขวับไปอีกทางทันที
และตอนนั้นเองที่สายตาของเขาไปสะดุดเข้ากับชุดที่สวยงามชุดหนึ่งซึ่ง
ถูกแขวนโชว์เอาไว้ในตู้โชว์ ในหัวของเขาลองจินตนาการถึงมีजाที่สวมชุดสวย
นี่ขึ้นมาทันที
"ขอชุดนี้ครับ!" ฮยอนอูบอกพนักงานพร้อมกับชี้ไปที่ชุดนั้น
"ไซส์ของคุณผู้หญิงที่จะใส่ประมาณไหนคะ"
ฮยอนอูพยายามนึกก่อนจะบอกพร้อมทำมือตามความสูงและขนาดเอว
ที่เคยสัมผัสมา
"เอ่อ เธอสูงประมาณนี้! แล้วเธอก็ประมาณนี้ครับ!"
"ถึงจะบอกอย่างนั้นก็เถอะคะ แต่ว่า..." พนักงานทำหน้าที่ลำบากใจ
ไม่น้อยเพราะอยากได้ขนาดที่พอดี เพื่อที่จะได้มั่นใจว่าชุดที่เธอขายจะสามารถ
ใส่ได้จริงและพอดี
ฮยอนอูอ่านสคริปต์ในมือกลางแอบมองมีजाไปด้วย ความสูงไม่ค่อยเป็น
ปัญหาเท่าไร แต่ขนาดเอวนี่สิ ถ้าพอดีก็โอเคเลย
"คุณมีजाเอวเท่าไรครับ"
อูๆ ฮยอนอูก็ถามขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำเอาคนถูกถามถึงกับตกใจ
เพราะคาดไม่ถึงว่าคนอย่างฮยอนอูจะถามอะไรแบบนี้ได้
"ทะ...ทำไมเธอคะ"
"หมูนี่คุณดูผมลงนะครับ"
"จริงหรือคะ ฉันทัว 24 ค่ะ!" ได้ยินคนชมว่าผอมมีजाก็ยิ้มชะปากแทบ
ฉีกถึงรูปหู
"อืม...24 เหรอ!"
ฮยอนอูจ้องไปที่เอวของมีजाพร้อมกับพยักหน้า แต่มีजार้อนตัว คิดว่า

ฮยอนอูรู้ว่าโกหกจึงป่วนอูอี

"แต่หมูนีดูเหมือนน่าจะประมาณ 25 ได้ละมั้ง"

"25 เหรอครับ" เขาจึงไปที่เวยเธออีกครั้ง ชักจะไม่แน่ใจ

"ก็ได้ๆๆ ฉันทโกหกไปแค่นี้คนเดียวเอง! ความจริงฉันเวย 27 ค่ะ 27!"

ในที่สุดมีจาก็โผล่ความจริงออกมาแล้วเดินกระพืดกระพืดออกจากห้องซ่อมไป ปล่อยให้ฮยอนอูเวยไปพักหนึ่งก่อนจะเข้าใจอาการนั้น

แต่เอาเถอะ ตอนนี้อย่างเขารู้แล้วละนะ มีจเวย 27 นี้เอง ฮยอนอูนั่งยิ้มคนเดียวอีกแล้ว

ใบหน้าของมีจและจียองเต็มไปด้วยความตื่นเต้น วันนี้พวกเธอจะได้เจอเรนแล้ว

ตอนนั้นเองฮยอนอูถือถุงที่ใส่ชุดสวยชุดนั้นเข้ามา ขณะที่กวาดสายตาไปรอบๆ ก็เห็นกล่องช็อกโกแลตโผล่ออกมาจากกระเป๋าถือของมีจ รอยยิ้มผุดขึ้นมาบนริมฝีปากของเขาทันที

ในที่สุดเรนก็มาถึง

"พี่! ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ"

เรนทักทายฮยอนอูด้วยความดีใจ

"มาแล้วเหรอ รู้จักกันไว้ซะดี นี้คุณเซมีจ่า ดีใจของรายการเรา"

ฮยอนอูผายมือไปทางมีจ่า

"สวรรค์ค่ะ! เซมีจ่า ดีใจโอลิมปิคโดอาร์ค่ะ ถึงจะทำรายการโอลิมปิคโดอาร์แต่อายุก็ไม่ได้มากขนาดนั้นนะคะ ฉันทอายุสี่สิบแปดเท่านั้นเอง"

มีจ่าเบาเสียงตอนบอกอายุแล้วค่อยๆ เหลือบไปมองฮยอนอู

"ครับ! สวรรค์ครับ!" เรนทักทายด้วยท่าทางสบายๆ

"พี่! แนะนำฉันทด้วยสิคะ"

จียองที่ยืนอยู่ข้างๆ หักหลังมีจ่าโดยการเรียกเธอว่าพี่หน้าตาเฉย

"นี่คิมจียอง วิศวกรของเราค่ะ!"

มีจ่าส่งสายตาคมทิตไปยังจียองในขณะที่แนะนำให้รู้จักกับเรน

"ยังไม่ได้ทานอะไรมาใช่ไหมคะ งั้นเราออกไปกินข้าวเย็นแล้วคุยเรื่องที"

จะออกอากาศกันไปด้วยดีมั๊ย"

มีजाทำท่าจะพาเรนนอกไปจริงๆ

"จะไปกินอะไรก่อนออกอากาศห่านาที่เนี่ยนะ"

ฮยอนอูตกใจกับคำชักชวนของมีจาจึงรีบชักท้วงเสียงดัง

"แหม รู้แล้วละนะ! ใครจะไปไหนกัน" มีจาหันางอนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม

"จีซุน* เดี่ยวทำตามทีอธิบายให้ฟังนะ"

เรนพยักหน้าพลางยิ้มให้ฮยอนอูและตั้งใจฟังคำอธิบาย

มีจากับจีซองไม่สามารถละสายตาจากเรนนได้เลย ขณะที่ทั้งคู่กำลังเคลิบเคลิ้มกันอยู่นั้น มือถือของมีจาก็ดังขึ้น มีจาถอดแบตเตอรี่ออกโดยที่ยังไม่ทันดูด้วยซ้ำว่าใครโทรมา และมีถือของจีซองก็ดังตามมาติดๆ และเธอก็ปิดเครื่องไปเลยเช่นเดียวกัน

ยูนอาเย็นกระที่บเท้าฮึดฮัดอยู่หน้าสถานี โดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยยืนเฝ้าอยู่ด้วย

"รับหรือยังครับ" ร.ป.ภ. ผู้เคร่งครัดในหน้าที่ถามอย่างสุภาพ

"พวกเค้าไม่รับโทรศัพท์นะคะ" ยูนอาบอกตามจริง

"ถ้าติดต่อไม่ได้ก็เข้าไปไม่ได้ครับ" ร.ป.ภ. บอกอย่างเด็ดขาด

"ยัยพวกบ้าเอ๊ย!"

ยูนอาได้แต่บ่นๆ อย่างขัดใจ แล้วเธอก็คิดแผนการบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหยิบนามบัตรออกมายื่นให้เขาด้วยท่าทางเป็นงานเป็นการ

"ฉันโอยูนอาเป็นดีไซเนอร์ตกแต่งภายในคะ"

พนักงาน ร.ป.ภ. ยังคงมองยูนอาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เอ่อ...รู้มั๊ยคะว่าวันนี้เรนนมาออกอากาศ ฉันมาตกแต่งภายในห้องอัดที่เรนนจะใช้ออกอากาศคะ!"

ตอนนี้ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม เธอต้องเข้าไปข้างในให้ได้

"ถ้าไม่ได้รับอนุญาตยังไงก็เข้าไปไม่ได้ครับ!"

ยูนอาออกตกลงทันที ตอนนี้เธออยากจะทำอะไรจริงๆ

* ชื่อเต็มของเรนนคือ ซองจีซุน

ฮยอนอูให้สัญญาอนุญาตให้เสียงเพลงถูกปล่อยเข้ามา แล้วมีจาก็เริ่มอ่าน
สคริปต์เปิดรายการ

"สิ่งที่งดงามมักจะอยู่ไกลเรา ก็คงเหตุผลเดียวกับความรักครั้งแรกหรือ
การที่ตกหลุมรักเค้าข้างเดียว แต่ว่าแค่วันนี้เท่านั้นคะ ที่เราจะได้ก้าวเข้าไป
ใกล้ความงดงามนั้น! ก็เพราะวันนี้คือวันวาเลนไทน์ไงล่ะคะ! สวัสดีค่ะ! ดิฉัน
เขมีจาจากโอลิมัสไดอารีค่ะ!"

เสียงเพลงค่อยๆ ถูกหรีให้เบาลงช้าๆ

"วันพิเศษๆ เช่นนี้ เราจึงมีแขกที่พิเศษมากๆ ให้เกียรติมาร่วมรายการ
กับเราด้วยค่ะ ชายหนุ่มที่หวานยิ่งกว่าช็อกโกแลตและน่าหลงรักยิ่งกว่าวัน
วาเลนไทน์! เรนค่า! สวัสดีค่ะ"

"ครับ! สวัสดีครับ!"

"ได้รับช็อกโกแลตวาเลนไทน์บ้างหรือยังคะ"

การสนทนาระหว่างมีจากับเรนในห้องอัดเริ่มขึ้น

"ฮ่าๆๆ ยังไม่ได้เลยสักอันครับ"

ตอนนั้นเองที่สายตาของเรนเหลือบไปเห็นกล่องช็อกโกแลตที่ไพล่ออกมา
จากกระเป๋าของมีจาเข้าพอดี

"นั่นช็อกโกแลตใช่ไหมครับ"

ฮยอนอูตาโต มีจารีบหยิบช็อกโกแลตออกมาจากกระเป๋า

"ค่ะ! ฉันเตรียมมาให้คุณเรนเป็นพิเศษเลยนะคะ"

ฮยอนอูรู้สึกเอ็นวากับทั้งตัว เหมือนเลือดไหลออกจากร่างไปหมดแล้ว

"ถ้าฉัน แสดงว่าปิ่นฉันทน์ก็เป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้ช็อกโกแลตคุณสิคะเนี่ย"

มีจายิ้มพร้อมก้มยื่นมือไปจับแขนเรน จี๋ของช็อค อิจฉาที่มีแต่มีจา
เท่านั้นที่ได้แตะต้องเรน ฮยอนอูกัดฟันแน่น รีบให้สัญญาอนุญาตให้ดำเนินรายการ
ต่อ

"เรามาฟังเพลงกันสักเพลงก่อนที่จะมาเริ่มต้นคุยกับเรนนะคะ! เพลงนี้
เป็นเพลงที่ทุกคนคุ้นหูและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี I do ค่ะ!"

ระหว่างที่กำลังเปิดเพลง เรนก็แกะช็อกโกแลตอย่างตั้งใจออกตั้งใจโดยมี
มีจาเฝ้ามองด้วยสายตาหลงใหล ฮยอนอูเหมือนหัวใจถูกฉีกทุกครั้งที่เราแกะ

กระดาษห่อช็อกโกแลตออก

"จีฮุน! ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาแกะช็อกโกแลตกินนะ เก็บช็อกโกแลตเอาไว้แล้วออกรายการก่อน!"

ฮยอนอูกัดฟันพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ทนมองเรนแกะช็อกโกแลตที่มีजाเตรียมมาให้ตัวเองกินแทบไม่ไหวแล้ว

"ขอโทษนะพี่! แต่ผมยังไม่ได้กินข้าวเลย ขอกินแค่นี้เอง"

ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งให้โดยไม่รู้เรื่องราว แต่ถึงกระนั้นฮยอนอูก็ไม่หายโมโหอยู่ดี ผู้จัดการจึงรีบเข้ามาอธิบายให้ฟัง

"เค้ายังไม่ได้กินข้าวเลยนะครับ ก็เลยแกะช็อกโกแลตกินเลยแบบนั้น"

ช่างเป็นคำพูดที่เชือดเฉือนหัวใจฮยอนอูซะไม่มี

"พอดีช่วงนี้ตารางงานแน่นไปหมด..."

"ยิ่งงานเยอะก็ต้องยิ่งกินเข้าไปสิ! ถ้าแฟนฯ รู้เข้าจะไม่สบายใจขนาดไหน"

สุดท้ายฮยอนอูก็ต้องโผล่ออกไปแบบนั้นเพราะความเป็นห่วงที่มีมากกว่าความโมโห

เพลงจบแล้ว ฮยอนอูยังคงจ้องช็อกโกแลตที่เรนกำลังกัดกินอย่างไม่วางตาก่อนจะโบกมือให้สัญญาณเข้ารายการ

"คุณเรนเคยทำอะไรให้ตัวเองได้รับช็อกโกแลตจากสาวที่ชอบในวันวาเลนไทน์หรือเปล่าคะ" มีจากามพลางส่งสายตาให้หวานเยิ้มที่สุดเท่าที่จะทำได้

"เคยครับ" เรนยิ้มเขินๆ ทำเอามีจาแทบละลายเลยทีเดียว

"ตอน ม.ปลาย ผมมีผู้หญิงที่แอบชอบอยู่ ถ้าจะให้ได้รับช็อกโกแลตจากเธอ ก็ต้องทำให้เธอสนใจผมก่อนใช่ไหมล่ะครับ เพราะฉะนั้นก่อนหน้าวาเลนไทน์หนึ่งเดือน ผมเลยไปทำงานพิเศษเป็นคนส่งหนังสือพิมพ์แถวบ้านของเธอ เวลาที่ไปถึงหน้าบ้านเธอผมจะยังไม่ส่งหนังสือพิมพ์นะครับ ผมจะรอให้เธอออกมาก่อน แล้วค่อยส่งหนังสือพิมพ์พร้อมกับมองแล้วยิ้มให้"

มีจาเคลิบเคลิ้มไปกับเรื่องที่เรนเล่าให้ฟังจนแทบจะอ่อนระทวยลงไปนั่งกองกับพื้น นึกอยากเป็นเด็กสาวคนนั้นเสียเหลือเกิน

"แล้วสุดท้ายได้รับช็อกโกแลตมั้ยะคะ" มีจายับเข้าไปใกล้ๆ อย่างอยากรู้
"ผมต้องเลิกเป็นคนส่งหนังสือพิมพ์ซะก่อนนะสิครับ เพราะเธอนี่กว่าผม
เป็นพวกโรคจิต ฮ่าๆๆ"

เรนมองมีจาที่หน้าเปลี่ยนไปเพราะความตกใจแล้วหัวเราะออกมา

"ตายจริง! น่าเศร้าจัง แต่ตอนนี้คงไม่มีใครคิดว่าคุณเป็นพวกโรคจิต
แล้วละมั้ยะคะ ฉันคิดว่าเรื่องราวทุกอย่างคงผ่านไปได้ด้วยดีแล้ว เพราะคุณ
สามารถเล่าให้พวกเราฟังด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแบบนี้ได้"

มีจาปลอบยิ้มๆ แล้วค่อยๆ พิงไปที่ไหล่ของเรน

"เซมมีจา คุณตั้งใจทำแน่ๆ"

นัยน์ตาของฮยอนอูราวกับมีไฟลุกท่วม เสียงที่เล็ดลอดไรฟันออกมา
แสดงความโมโหสุดขีด

"คัท! ฮยอนอูตะโกนสั่งอย่างลึมตัว

"โปรดิวเซอร์จึคะ นี่มันรายการสดนะคะ" จียองหันไปมองฮยอนอูด้วย
สายตางุนงงและตกใจปนกัน

โชคดีที่เป็นช่วงที่ตัดเข้าโฆษณาพอดี มีจายังคงยิ้มและอิงแอบเรน
อย่างไร้สติอยู่อย่างนั้น ในใจฮยอนอูเดือดปุดๆ เต็มไปด้วยความอิจฉา

"ไอโห คุณทำอะไรจะขยับออกกำลังกายมากเลยนะเนี่ย ขอฉันลองจับได้มั้ยะคะ"

มีจายื่นมือไปจับที่แขนของเรนแบบตะตะๆ

"ได้สิครับ!"

ไม่พูดเปล่า หนุ่มหล่อยังเบ่งกล้ามเนื้อให้เธอดูชัดๆ อีกด้วย มีจายื่นมือมา
ลูบกล้ามเนื้อของเขาเล่นอย่างขบขัน

"คุณเซมมีจา! โฆษณาจบแล้ว"

เสียงระฆังหมดเวลาจากปากของฮยอนอูทำให้มีจาไม่ค่อยพอใจนัก
เธอทำปากย่นอย่างขัดใจและจัดทำทางเสีใหม่ พอเข้ารายการ ฮยอนอูก็ก๊วกมีอ
เรียกผู้จัดการของเรนมาหาอีกครั้ง

"หมู่นี้เจ้านั่นออกกำลังเยอะเธอ" ฮยอนอูถามพลางส่งสายตาเคืองๆ
ปนอิจฉาไปที่เรน

"ครับ แต่ก็ได้มากมายเหมือนแต่ก่อน"